א) [לקמן קכג: קכד. מוספחם פיידן, ב') [לעיל לו. ושיק, ג) בילה יש, ד') רשיל מיי, ב') [לקמן קכד. בילה יש, ג) עירובין עו, ז') [לעיל מג: לקמן קמא], א') שם, ע') לעיל לקמן קמא], א') שם, ע') לעיל

נקפון קחמה], אז שם, טו נעיכ נכ: כלים פי"ג ח"ה, י) [לעיל ס], כ) [לעיל קיב], ל) לעיל נכ: [מוספ" דכלים ב"מ פ"ב], מ) [לעיל נכ: וש"נן, נ) [בערוך פירש כשנפלה ערלת הגרון של

שינק משימה החיה אלגעה בפיו מיטק משימה הערלה ופעמי ומסלקס אותה הערלה ופעמי שמקיא החינוק ע"כ הקשה לו והא אין עושון אפיקטויזין

על הגליון], ם) ל"ל אוסר,

על לקמן קמו, פל [ערך זיירי], ל) שייך לקמן קודם דייה מדלענין, קל ווע" חוסי לעיל דף נא. ד"ה או שטמן],

לעינ דף נע. ז י עו בביינו. ל) דף קכד:, ש) [וע"ע מוס' חוליו דף נה. ד"ה שיעורן],

דבר שמלאכחו לאיסור. אם לריך בשבת לגופו (ב) של מלאכה אחרת של היתר מותר: מדוכה. שדוכין בה שום: אם יש בה שום מטלטלין אוסה. אגב השום: ואם לאו אין מטלטלין. כגון לישב עליה כיון דעיקר מלאכתו לשחיקה דהיא מלאכת איסור משום טוחן: משמישו.

משמיש המיוחד לו: ושוין. ב"ש וב"ה שנחלקו בנוטלין את העלי לקלב עליו בשר ביו"ט: שאם קלב עליו בשר. שעשה ללורך שמחת יו"ט: שאסור לטלטלו. דהאי דקשרו ב״ה משום שמחת יו"ט קשרו אלמא משום דעלי מלאכתו לאיסור לכתישת טרגים וטיסני וקליפת עלים לעבד בהן עורות אסור: הכל מודים. רבנן דאיפלגו אדר' נחמיה: בסיכי זיירי ומזורי. כלי לבעין הן. ורבינו הלוי פירש כלי אורגין . סיכי הן עמודין זיארי הן קנים שבשתי ומזורי כובד עליון ותחתון וראשון נראה לי דוייארי לשון עולרים הן כמו מעלרתא זיירא (ע"ו דף ס.): דקפיד עלייהו. האומן שלא יתלכלכו ושלא יתעקמו: מייחד להם מקום. מחלה להן בידים: הני נמי. °עלי ומדוכה: קורנם של והבים. אע"פ דהפיד עליה קנת שנריך שיהא חלק לרדד טסין אפ״ה כיון שמתקן על ידי הכאה שמכה על הסדן לא מקצי ליה וכ"ש של שאר נפחים כרבה: בשמים. לשחוק בו: קפיד עליה. שלה ימחק: פגה. תאנה שלא בשלה כל לרכה וטומנין בתבן להתבשל ותבן מוקלה הוי לטיט: אם מגולה מהלתה. שיכול לאוחזה במקום המגולה דאפי׳ טלטול מן הלד ליכא שאין לריך להגביה התבן אלא מגביה מקום המגולה והתבן נשמט ונופל: פוגלה. לנון תלוש שהטמינו בארץ ונתגלה ראשו: מלמעלה למטה שרי. אם היה העליון שלה למעלה והקלר למטה וכשהוא שולפה חוללה מעליון שלה לתחתון שלה ורוחב הצנון למעלה מותר דליכא טלטול לעפר כלל שהרי נתגלה ראשו: ממטה למעלה אסור. שמזיז עפר לפי שהגומא הלרה מלמעלה ורוחב הלנון מלמטה ואע"ג דטלטול עפר מן הצד הוא שאינו אוחזו ממש בידו: חררה. חור שלה: עוקלה. פויינט"א: מהו. לטלטלה מי בטל תורת כלי מינה או לא: כלי מעשה. שמעשה שלו קיים: ולא אמרו נקובה. להיות תורת כלי עליה יותר משאין נקובה אלא לענין טומאה. וקס"ד דבניטל חור שלה קאמר דלענין טומאה בטל שם כלי מינה ולטלטול שרי: בגולמי. גולמי מחטין העומדות לינקב דנקובה נגמרה מלאכתה ושאינה נקובה אינה נגמרה מלאכתה הלכך לענין טומאה הוא דלא הוי כלי אבל בטלטול שריא דחזי

ומשוי לה מנא. כמות שהיא ולנטילת קוץ: גרוטאות. שברי מתכות. אדם זורקה לבין גרוטאות ובטל שם כלי מינה: אסובי ינוקא. להחליק סדר אבריו. כשהוא נולד אבריו מתפרקין ולריך ליישבן: אסיר. דדמי למתקן:

אפיהטויזין

לקוץ: דמימליך. ולא נקיב לה:

דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו מותר איתיביה אביי לרבה יומרוכה אם יש בה שום מטלטלין אותה ואם לאו אין מטלטלין אותה א"ל הא מני ר' נחמיה היא דאמרי אין כלי ניטל אלא לצורך תשמישו איתיביה סי (ב"ש אומרים אין נומלין את העלי לקצב עליו בשר אוב"ה מתירין) יושוין שאם קצב עליו בשר שאסור למלמלו סבר לשנויי ליה כר' נחמיה כיון דשמעה להא דאמר רב חיננא בר שלמיא משמיה דרב הכל מודים בסיכי זיירי ומזורי דכיון דקפיד עלייהו מייחד להו מקום ה"נ מייחד להו מקום איתמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן יקורנם של זהבים שנינו רב שמן בר אבא אמר קורנם של בשמים שנינו מאן ראמר דבשמים כ"ש דזהבים מאָן דאמר של זהבים אבל דבשמים קפיד עלייהו: ואת הכוש ואת הכרכר כו': ית"ר פגה שממנה בתבן וחררה שממנה 6 בגחלים אם מגולה מקצתה מותר למלמלה ואם לאו אסור למלמלה ר"א בן תדאי אומר יתוחבין בכוש או בכרכר והן מנערות מאיליהם אמר רב נחמן הלכה כר"א בן תדאי למימרא דסבר רב נחמן "מלמול מן הצד לא שמיה מלמול יוהאמר רב נחמן האי פוגלא מלמעל׳ לממה שרי מממה למעלה אסיר הדר ביה רב נחמן מההיא: מחם של יד לימול בה כו': שלח ליה רבא בריה דרבה לרב יוסף ילמדנו רבינו מחם שניםל חררה או עוקצה מהו א"ל תניתוה מחם של יד ליטול בה את הקוץ וכי מה איכפת ליה לקוץ בין נקובה לבין שאינה נקובה איתיביה יימחם שניםל חררה או עוקצה מהורה אמר אביי מומאה אשבת קרמית ישומאה כלי מעשה בעינן לענין שבת מידי דחזי בעינן והא נמי חזיא למשקלא בה קוץ אמר רבא מאן דקמותיב שפיר קמותיב סמדלענין מומאה לאו מנא הוא לענין שבת נמי לאו מנא הוא מיתיבי סימחם בין נקובה בין שאינה נקובה מותר למלמלה בשבת ולא אמרו נקובה אלא לענין מומאה בלבד ייתרגמא אביי אליבא דרבא בגולמי עסקינן זימנין דמימלך עלייהו ומשוי להו מנא "אבל היכא דניטל חררה או עוקצה אדם זורקה לבין גרומאות יאסובי ינוקא רב נחמן ®אסיר ורב ששת ישרי אמר רב נחמן מנא אמינא לה דתנן אין עושין אפיקטויזין

דף נה. ד"ה פי **ס**) [דף קכט:], הגהות הב"ח (מ) במ' וחררה שנותנה נ"ב לשון רש״י בעירובין דף עז וחררה שהטמינה אחמול בגחלים ועכשיו כבו ומכ"מ מוקלין הן אבל לא כבו לא דמתוך שנהפכי" מכבה את התחתונות ומבעיר את

> ותיבת של נמחק: גליון הש"ם

העליונות כדאמתיטן בכריתות: העליונות כדאמתיטן בכריתות: (ב) רש"י ד"ה דבר שמלאכתו וכו' לגופו למלאכה כל"ל

רש"י ר"ה הני נמי עלי ומרוכה. ע"ל פא ע"א נרש"י ל"ה מדוכה קטנה: תום' ר"ה פגה שהממינה וכו' מיירי שהניחה. עיין לעיל דף כל ע"ל תוס' ד"ה או שטמן: תוס' ד"ה מוס' ד"ה או שטמן: תוס' ד"ה מדלענין וכו' לאו מנא אפילו ע"י יחוד. ע"ל דף חמו משד ע"י יחוד. ע"ל דף מט ע"ב מוס׳ ד"ה לא אמרו: תום' ד"ה אסובי ינוקא וכו' אין עושין אפיקטויזין. וכזה כמכו תוס׳ בשם ר"ת שבועות דף ט ע"ב ד"ה כדאמר ושם מא ע"א ד"ה לים בנותו ועם נתו עד לי הי ומאן דתני ובגיטין דף פ ע"ב ד"ה זו דברי ר"מ ובנזיר דף נד ע"ב ד"ה למדני. ובברסות דמ"ה ע"ל חוס' ד"ה ג' שאכלו אינן רשאין לחלק ובמעילה דף יב ע"ב תוס' ד"ה חלב המוקדשים: בעין משפם אות ו' מיי' פכ"א מהלכות שבת. לא נמלא שם מזה. וע"ש בהלכה ל"א ובהה"מ:

מוסף תוספות

, א. (ומזורי) [וזיירי] לשון דוחק הוא, כמו מעצרתא דזיירי כמו ויזר את הגיזה. דוירי כמו ויזר את הגיזה. מוס הלחש. ב. בדוקהנהו, איכא מאן דשרי. רשכ"ל. איכא להר"ן ד. וכל לבנה, [הא]. שיטה להניח! כל השבת אפילו מניח חשיב כשוכח. מוס לניעל מד. ד"ה דכ"ע. לעיל בעינן יחוד לענין לעיל מד. ד"ה דכ"ע. הדעון יחוד לענין שומא מוס"ף חולין נה. ד"ה מוס"ף חולין נה. ד"ה מוס"ף חולין נה. ד"ה מוס"ף חולין נה. ד"ה מוס"ף ביינון יחוד לענין שיעורן. וו סהודה ומוס"ף מוס"ף שיעורן. וו סהודה ומוס"ף מוס"ף טומאה. מוקי מולין לפ. דיים שיעורן. 1. טהורה וכר: מוס' לעיל מע: דיים לפ מתר. 1. ומאליו הוא מתוקן, אבל אסובי בידים דמי לתקוני מנא. ריענ״ים.

רבינו חננאל

ושמעינן מינה דכל דבר שמלאכתו אפילו לאיסור, כגון שמלאכתו אפילו לאיסור, כגון מלאכת הקורנס של נפחים שהן עושי מלאכת כלי נחשת וברזל, ומלאכתם שהוכנו לכך אסורה בשבת, אם הוצרכו (לומר) [לדבר] שהוא מותר בשבת. כגוז פיצוע האגוזים

בשבות כאון שביני ההוארה במותר. ואקשינן עליה והא מדוכה אם יש בה שום מטלטלין (אותה) ואם לאו אין מטלטלין אותה, שהן הכנת מאכל ואינה מלארכה מותר. ואקשינן עליה והא מדוכה אם יש בה שום מטלטלין ואותה. דכיון שמלאכתה לאיסור היא אפילו לצורך גופה אין מטלטלין אותה. ופריק ליה מני מתניתא ר' נחמיה היא דאמר אין כלי ניטל אלא לצורך תשמישו. פי', מצאנו ר' נתמיה שאמר בפירוש אפילו טלית ואפילו (תרוודן אין ניטלין אלא לצורך והיא טלית ללבישד ותרווד לאכל בו. ומתניתין דקתני נוטל אדם קורנס לפצוע בו (ומדוכה) (וקרדום) דלא כר' נחמיה. ותוב אקשינן עליה ושוין שאם קצב עליו בשר וכר' ופשוטה היא. ומוקמינן להני מתניתא לדברי הכל ואפילו לרבנן, ומודו רבנן במדוכה ובעלי, דכיון דקפיד עליה קצב עליר בשר וכר ופשוסה היא. זכוקמינן להני מתניחא לדברי הכל ואפילו לרבנן, ומודר רבנן במדוכה ובעיל, דכיון דקפיד עליה מכין עליה מקום וגמה בדעות שלא לטלטלם מאותו מקום, לפיכך אסור לטלטם מן המקום המוכן להם. ודין אילו כדין סיכי זייר ומזורי. פני סיכי, הן יתדות (המכונין) [המוכנין] לנער בהן משי וכדומה לו, (והן) [ההואן תגום יתדות, סיכי. זיירי, כל עץ כגון קרשים שכובשין בהן הבגדים, כדתנן מכבש של בעלי בתים. מזורי, כלי עץ שהכובס מכה בו הבגדים על אבן בעת שמלבנן. ואילו כולן קפיד עליהן שלא יתעוותו או יפגמו, שאם יפגמו יקרעו הבגדים והמשי, לפיכך מסיח דעתו מטלטולם ונעשו מוקצים ועל כן אסור לטלטלם. וכך זה מפורשין בתלמוד א"י בזייר די עצר ביה, במזורה די חבוט ביה, (בכיבאנא) [בבוכנא] די כתיש ביה. ונתבררו דברי משנתינו כי כל הקורנס מותר לפצוע בו אגוזין ואפילו קורנס של זהבים. ובקורנס של בשמים חלקו בו ר׳ חייא בר אבין ורב יבו משמנים כי תוקונט מהוז מכוב כי האורן אפל קודוט של הדב בי הדבים הוק בים להקום להיבים הוקף ביר היא בו אברן הב שמן בר אבא משמיה דרבי תותן, רי חייא אוסר ורב שמן מותר. ומיסתברא כרי חייא, חדא דכיון דקפיד עליה דלא לינגוס כוירי דמי, ותוב דהוא אשכחן דהוה תדיר קמי ר' יוחנן דהוה גריט ודייק, והוה מהדר תלמודיה עליה כל תלתין יומין. ת"ר פגה שטמנה בתבן וחדרה שטמנה בגחלים אם מגולה מקצתה מותר לטלטלה ואם לאו אסור, אלעזר בן תדאי [אומר] תוחבן בכוש או

בסיבי זיירי ומזורי. פי׳ צערוך פי׳ סיכי הם יתדות המוכנין לנפץ בהן משי וכיולא בה תרגום יתדות סיכי זיירי כלי עץ כמו קרשים שכובשין בהן בגדים דתנן (לקמן דף קמא.) מכבש של

בעלי בתיסא מזורי כלי עץ שהכובס מכה בו הבגדים על החבן שמלבנו

ואלו כלים מקפיד עליהם שלא יתעהמו ולא יתפגמו שלא יתקלקלו הבגדים והמשי ומסיח דעתו מלטלטלן וכן מפרש בירושלמי זיירי דין עלר ביה מזורא דין חביט ביה ולפי׳ הקונט׳ דמפרש מזורי כובד עליון וכובד תחתון נ"ל דסבירא ליה כמאן דאסר בפרק אלו קשרים (לעיל דף קיג.)ב: הא נמי מייחד לה מקום. מ״מ משום שמחת יו"ט מותר לטלטלו לקצב עליו בשר: ס הדר ביה רב נחמן מההיא.

מסתברא דמההיא הדר ביה מדאמר בפרק תולין (לקמן דף קמא.) אמרי בי רב תנינא דלא כרב נחמן: פנה שהממינה כו'. ° מיירי שהניחה

שם ע"מ ליטלה אבל אם הניחה שם לכל השבת הויג בסים לדבר האסור כדאמר לקמן בפרק נוטל (ד׳ קמב:) גבי אבן שעל פי החבית לא שנו אלא בשוכח אבל במניח נעשה בסים לדבר דהאסור: האי פוגלא. וא"ת האי פוגלא היכי דמי אי במניח מ"ט דמאן דשרי מלמטה למעלה הא אפילו ניעור לא שרי כ״ש טלטול מן הלד ואי בשכח מ"ט דמאן דאסר אפי׳ טלטול גמור שרי לצורך לטלטל אגב היתר לקמן בפרק נוטל (קמא. וד׳ קמב:) במעות שעל גבי הכר בלריך למקומו דמטלטלו בעודן עליו ואבן שעל פי החבית כשהוא בין החביות מגביה ומטה כ"ש טלטול מן הלד וי"ל דמניח על מנת ליטלה איירי אע"ג דכשכח דמי כמו טמן וכיסה בדבר שאינו ניטל בסוף במה טומנין (לעיל דף נא.) דשרי לנער משום דאין מניח לכל השבת ובעלמות וקליפין דריש בינה (ד' ב.) דשרי ב"ה לסלק את הטבלא ולנער מ"מ לא היה לו להניח באותו ענין שילטרך טלטול מן הלד ועלמות וקליפין לא מסתייה דלא לינח בהן על גבי השלחן וטמן וכיסה דפרק במה טומנין (לעיל ד׳ נא.) אין לחוש כיון דאפשר בניעור דאפילו טלטול מן הנד אינוף: מדלענין מומאה לאו מנא לענין שבת נמי לאו מנא. תימא הא תנן לקמן ייכל הכלים הניטלין שבריהן ניטלין אע"ג דלענין טומאה לא הוי מנא כשנשבר אלא על ידי ייחוד לפי׳ הקונטרס דסוף המלניע (לעיל דף נה:) י"לה דה"פ מדלענין . טומאה ®לאו מנא אפי׳ על ידי ייחוד דכיון דניטל חררה או עוקלהי לא מהני ביה ייחוד לענין שבת נמי לאו מנא

היא אבל היכא דהוה מנא לענין טומאה ע"י ייחוד איכא למימר דהוי מנא לענין שבת אפי׳ בלא ייחוד כיון דיכול להיות כלי לענין טומאה וכן משמע בסמוך דתרגמא אביי אליבא דרבא בגולמי דוימנין דמימלך עלייהו ומשוי להו מנא משמע

דלהכי מותר לטלטל אע"ג דטהורה היא דאכתי לא מימלך עלה כיון שראוי ליחדה להיות כליש: אסובר יגוקא. לאו היינו לפופי ינוקא דשרי בפרק במה אשה (לעיל דף סו:) ולקמן בסוף חבית (דף קמו:) דהיינו שכורכין אותו בבגדים וקושרים בחגורה רחבה וכן פירש בקונטרם בסוף מפניןש כי היכי דלא תקשי דרב נחמן אדרב נחמן דשרי החם לפופי והכא אסר אסובי והא דמנן בפ׳ חבית (שם) אין מעלבין את הקטן פריך לה התם אההיא דלפופי ומוקי לה בחומרי שדרה דמיחזי כבונה וקשה דמייתי לה מאין טושין אפיקטויזין שהוא חיקוני גברא כדפירש בקונטרס הוה ליה לאחויי מסיפא דאין מעלבין את הקטן דהוי נמי תקוני

ינוקא ודמי טפי שהכל בקטן מענין אסובי ופירש רבינו תם דהכי נמי מייתי ונקט רישא °אין עושין אפיקטויזין כו' עד אין מעלבין:

בכרכר. פי׳ נועץ בהן כוש, והוא דתנן כוש שבלע את הצינורא או כרכר שהוא וכרי, ומגביהין ונופלין התבן או הגחלים מאליהן ואח"כ נוטלן בידו, שלא נמצא טילטול הגחלים (והתנן) [והתבן] בדרכן, אלא מן הצר. ואמר רב נחמן הלכה כאלעור בן תראי. ומקשינן וכי רב נחמן סבר דטילטול מן הצד לאו שמיה טילטול, והא רב נחמן בפרק ר׳ אליעזר אומר תולין בסופו בגמרא, הקש שע"ג מיטה לא ינענעו בידו כר', אמר רב נחמן האי פוגלא מלמעלן למטן שרי, ממטן למעלן אסיר. פִּי׳, אם יש לאדם פוגלא טמונה בתבן או אפילו בעפר תיחוח עומדת כעין נטועה ראשה טמונה ועליה מגולים, עכשיו כשבא לנוטלה אם אוחזו בעלים ומושך הראש ומסלקה זהו ממעלה למטה, אע״פ כשמגביה התבן והעפר משתרבב במקומן ויורד שרי. אבל לאחוז קצה בעלים ומוסן הוא שה ומטקה הוא ממעלה למטה, אעיפ בשטבביה החבן הוצפו משהו בב במקומן וידוד שור. אבל לאחוד קבה הראש הטמונה ולהגביהה ממטה למעלה לא, אלמא שטילטול מן הצד שמיה טילטול. ומפרקינן הדר ביה מההיא. מחט שניטל חררה או עוקצה. פי' חריוה, הנקב שלה, עוקצה, ראשה וןהוא חירודה. תירגמה אביי אליבא דרבה בגלמי, והן פשוטין, כדתנן גלמי כלי מתכות טהורין, פשוטיהן טמאין ואילו הן כר', והן חוטי ברזל משוכין וחתך אותן חתיכות חתיכות ולוקח מהן האומן כשיעור אורך מחט ומחדד ראשה האחת ונוקב הקצה השני ונעשה מחט, וקודם שיחדדנה וינקבנה נקראת אותה החתיכה גולם. כגוז זו וכיוצא בה שהז עומדות להעשות כלי ניטליז בשבת. אבל מחט שניטל חררה או עוקצה אסור. גרוטאות הוא לשורה אלט. בעלה והוצה צה שות קובותה להתבות לכי לבים לך בשנה, אבי נחוס עם לכי מוכן להיות אה הקובות אחרה אה הוא לשון יון, ופתרונו כלי מוכן להטיל בו תתגר כלי נחושת או כלי ברול שבורין שיודמנו לו לקנותם, קונה ומשליכם לאות כלי כדי להתיכם, ונקראין גרוטאות. ומיכן נהגו לקראות לתגר גרוטאות. אסובי ינוקא. פי כשנופל ערלת הגרון של תינוק, משימה החיה אצבעות (נ״א: אצבעה) בפיו ומסלקת אותה הערלה, ופעמים שמקיא התינוק. ועל זה אקשינן עלה והא אין עושין

ו א טוש"ע או"ח סימן תלט סעיף ה: ד מיי פכ"ה מהלכות שבת הלכה ז סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סימן שח סעיף ג :[ועי' ככ"יו] ת ב מיני שת הלכה נון חמו שת

הג מיי" שם הלכה טו סמנג שם טוש"ע או"ח סי שיא ס"ט: עו דה מיי" שם הלכה ח סמנג שם טוש"ע או"ח סימן שח סעיף יא: י ו מיי" פ"ב מהלכות שבת ו ו מיי" פ"ב מהלכות שבת

טור שו"ע או"ח סימן של ס"ט:

לעזי רש"י

מוסף רש"י

אין נוטלין את העלי. עלי מלאכתו לאיסור לכחוב במכמשת, משום הכי אסרי ליה ב"ם (ביצה יא.). טלטול מן הצד. כלחת יד (דעיר מג:). האי פוגלא מלמעלה מון. האי פוגלא מדמעי... למטה שרי. לנון שטומנין בקרקע להתקיים, כשבא לחלנו מלמעלה למטה שרי, אם היה מישורה ועוקלה מלמטה יחולנה מראשה העבה תחילה וחוכנה מנחשה העבה מחינה ועוקלה נמשך אחריה, מותר לפי שהגומא רחבה מלמעלה ואין מוזיון הקרקע כשהוא שומטה, אבל אם חולנה מלמטה שומטה, אבל אם חולנה מלמטה למעלה. שתחתונה נתוו למעלה נתענה, שתחמונה לחון נתענה וראש עליונה שהוא עב נחון למטה והוא שומטה מסופה לראשה, אסור לפי שהגומא קלרה מלמעלה וכשהוא חולנה מין העפר ומטלטלו ואע"ג דטלטול מו הלד הוא שמיה יטלטול מן הלד הוע שמיים טלטול ואסור (ילקפון קפה». מחט כר׳ מותר לטלטלה בשבת. בחלר, דהא חזיא ליטול את הקון ותורת כלי עליה (יעיד נבי). ולא אמרו עליה (דעיל וב:). ולא אמרו נקובה. חלוקה להלכותיה, אלא לענין טומאה בלבד. דנקונה מקבלת טומאה ואינה נקונה לא (שם). בגולמי עסקינן. שהוא גולם שנקללה מן החוט ועומדת לינקב, התם הוא דכל זמן שלא נקבה אינה מקבלת זמן שכח נקבה חינה מקבנת טומחה דהא לא נגמרת מלאכתה ולענין טומאה כלי מעשה כחיב (במדבר לא) שגמר כל מעשהו, (מוזכר לענין שבת שרים דיתנין דמתליך עלה ותנח לה הכי ומשוי לה מנא לנטילת קון, אבל מחט שנגמרה מלאכתה כגון אישפינגל"א שאינה עומדת לינקב, דם ודם חחת הים לטומחה (דעיד גב:).

רב נסים גאון

פרק שבעה עשר כל הכלים הכל מודין בסיכי זיארי ומזורי. בגמרא דבני מערבא גרסי זיריה דו עצר בה, מזורי דו חבט בה, וסיכי הן יתידות, וגלוי הוא הדבר וידוט לכל

רבינו חננאל (המשך)

בכרכר והן ננערות מאליהן. התבן (להוכשר) [להיכשר] לאכילה. וחררה ע"ג גחלים טמנה בהן ליאפות מבעוד טמנה בהן ליאפות מבעה יום ובא בשבת לנוטלן, ת״ק סבר אסור להסיר הגחלים או התבן מעליהן וליטלן, אלא אם מקצתן מגולין אוחז בידו המקום המגולה ושומטז. ואם אין בהם מקום מגולה, בחררה בלא גחלים ובפגה בלא תבן, אסור לטלטלן. ואלעזר בן מקום מגולה תוחבו בכוש או